

РЕШЕНИЕ

№ 1412

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12989** по описа за **2019** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. Ц. Ц. от [населено място], депозирана чрез адв. С. С. от САК срещу Решение без номер от 10.10.2019 г., постановено по НАХ дело №11482/2019 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №15-4332-022500 от 29.12.2015 г., издаденото от Началник сектор към СДВП, отдел Пътна полиция. Със същото на касатора на основание чл.183, ал.4, т.9, пр.2 ЗДВП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл.98, ал.1, т.2 ЗДВП. Касаторът твърди, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че съдът неправилно е приел, че е осъществил състава на приетата за нарушена правна норма, тъй като липсват доказателства че именно той е управлявал автомобила. Иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба Началник сектор към СДВП, отдел Пътна полиция, не е изразил становище по същата.

Участващият в производството прокурор от СГП счита, че решението на въззивния съд е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление №15-4332-022500 от 29.12.2015 г., издаденото от Началник сектор към СДВП, отдел Пътна полиция на касатора на основание чл.183, ал.4, т.9, пр.2 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл.98, ал.1, т.2 ЗДвП за това, че на 19.10.2015 г. около 10:45 часа в [населено място] като водач на МПС Хюндай Е. с рег. [рег.номер на МПС] паркира на [улица]срещу бл.35 към [улица]до паркиран лек автомобил Хюндай с рег. [[рег.номер на МПС] от страната на движението, като създава пречки за нормалното преминаване на автомобилния поток, с което е нарушил разпоредбата на чл.98, ал.1, т.2 ЗДвП. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M №560 и изготвен клип №9721.

Обжалваното в настоящото производство решение на въззивната инстанция е постановено след отмяна на Решение без номер и дата, постановено по НАХД №5947/2017 г. на СРС, НО, 23-и състав и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, с Решение №4792/09.07.2019 г., постановено по К. дело №6500/2019 г. на АССГ.

При разглеждане на делото СРС е изпълнил указанията на касационната инстанция, дали основание за отмяна на първото въззивно решение, като редовно е призовал жалбоподателя. На основание събраните в хода на съдебното производство доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че нито АУАН, нито наказателното постановление страдат от съществени пороци, както и че не е нарушено правото на защита на наказаното лице. Описаната в АУАН и издаденото въз основа на него в наказателно постановление фактическа обстановка е правилно отразена.

Нарушената материалноправна норма е посочена точно, нарушението е словесно правилно посочено и отговаря на установената фактическата обстановка, както в АУАН, така и в наказателното постановление.

Въз основа на събраните доказателства СРС е приел, че нарушението е безспорно установено. Правилно е приложена съответната санкционна норма на чл.183, ал.4, т.9, пр.2 ЗДвП, която предвижда наказание именно в размер на наложеното. При тези мотиви НП е потвърдено.

Решението е правилно.

Обосновани и в съответствие с приложените доказателства са изводите на СРС, че в хода на АНП не са допуснати нарушения на процедурата, обуславящи отмяна на НП. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат изискуемите от ЗАНН реквизити, ясно и подробно са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението, начина на констатиране на същото, точно е описана правната му квалификация, която е прецизна и в съответствие на текстовото описание на състава

на нарушението.

Противно на твърдяното в касационната жалба настоящият съдебен състав счита, че в случая е установено авторството на нарушението. Вярно е, че в хода на въззивното производство не са представени писмени доказателства, установяващи собствеността на МПС, с което е извършено нарушението. С това обаче не допуснато съществено процесуално нарушение и делото не е приключило при неизяснена фактическа обстановка. Установяването на собственика в случая не е необходимо, тъй като за нарушение от вида на процесното се наказва водачът, а не собственика. Макар да не е подробно обосновано в мотивите на въззивното решение съдът приема за доказано, че именно наказаното лице е паркирало МПС в нарушение. Това се установява от свидетелските показания на актосъставителя, който е и очевидец на нарушението. В разпита му пред СРС същият е заявил, че преди съставяне на АУАН от фирмата, на която е бил автомобила, е изискана пътна книжка, от която е установено, че именно привлеченото към административнонаказателна отговорност лице го е управлявало на този ден и в този час. Затова и именно той е бил призван за съставяне на АУАН, видно смисъла на изложените възраженията признава, че е управлявал автомобила, като отрича да е бил паркиран с твърдение, че само е бил спрял. В същия смисъл са и доводите му във въззивната жалба, от изложеното в която може да се направи още по-категоричен извод за признание. Твърди, че бил спрял, за да остави клиент и двигателят работел. При тези данни е ясно, че доводите в касационната жалба относно недоказаност на авторството на нарушението са защитна теза, опровергана от доказателствения материал по делото. Предвид това настоящият съдебен състав счита за неоснователни тези твърдения и за доказано авторството на нарушението.

В мотивите на въззивното решение не е направено разграничение между престой и паркиране. Дефиниции за престоят и паркиране се съдържат в разпоредбата на чл.93 ЗДвП. Съгласно ал.1 пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Според ал.2 паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. Това разграничение обаче не е от съществено значение, доколкото приетата за нарушена разпоредба на чл.98, ал.1 ЗДвП забранява както престоят, така и паркирането в посочените хипотези. Следователно правилно СРС е приел за доказано и изпълнителното деяние на нарушението, както и че правилно е приложена санкционната норма, предвиждаща наказание във фиксиран размер.

Предвид горното настоящата касационна инстанция приема, че както във въззивното, така и в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, обуславящи отмяна на решението на СРС и на потвърденото с него НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН,

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 10.10.2019 г., постановено по НАХ дело №11482/2019 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №15-4332-022500 от 29.12.2015 г., издаденото от Началник сектор към СДВП, отдел Пътна полиция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.